

Μνήμων

Τόμ. 13 (1991)

Ιμπν Μπαττούτα, Ταξίδια στην Ασία και στην
Αφρική 1325-1354. Εισαγωγή, μετάφραση,
σημειώσεις: Σίσσυ Σιαφάκα. Επιμέλεια έκδοσης
Λουκάς Αξελός. Στοχαστής / Ταξίδια -
ανακαλύψεις, [Αθήνα 1990], 325 σ. + εικ. Εξώφυλλο
Στέλλα Γκρανιά.

ΙΩΑΝΝΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.467](https://doi.org/10.12681/mnimon.467)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Ι. (1991). Ιμπν Μπαττούτα, Ταξίδια στην Ασία και στην Αφρική 1325-1354. Εισαγωγή, μετάφραση, σημειώσεις: Σίσσυ Σιαφάκα. Επιμέλεια έκδοσης Λουκάς Αξελός. Στοχαστής / Ταξίδια - ανακαλύψεις, [Αθήνα 1990], 325 σ. + εικ. Εξώφυλλο Στέλλα Γκρανιά. *Μνήμων*, 13, 381-384. <https://doi.org/10.12681/mnimon.467>

ακός τόμος τῆς Πόπης Πολέμη ἔβαλε συνεπῶς τὴν πρώτη «ἄνω τελεία». Τὸ γεγονός ὅτι ἤδη βρίσκεται σὲ ἐξέλιξη τὸ ἐρευνητικὸ πρόγραμμα τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας τοῦ 19ου αἰώνα» —τὸ ὁποῖο καλύπτει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη τοῦ ΕΛΙΑ, ὅλες τὶς προσιτὲς βιβλιοθήκες τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, καθὼς καὶ κάθε δυνατὴ πηγὴ γιὰ τὴ βιβλιογράφηση ἐνὸς ἐντύπου— μᾶς δημιουργεῖ βásiμες ἐλπίδες ὅτι δὲ θ' ἀργήσει νὰ ἀκολουθήσει ἡ ἐπόμενη.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΛΟΥΡΗ

«ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ»

Ἰμπν Μπαττούτα, Ταξίδια στὴν Ἀσία καὶ στὴν Ἀφρική 1325-1354. Εἰσαγωγή, μετάφραση, σημειώσεις: Σίσσυ Σιαφάκα. Ἐπιμέλεια ἔκδοσης Λουκάς Ἀξελός. Στοχαστὴς / Ταξίδια - ἀνακαλύψεις, [Ἀθήνα 1990], 325 σ. + εἰκ. Ἐξώφυλλο Στέλλα Γκρανιά.

Μιά δωρεὰ σ' αὐτοὺς ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ περιεργὰ τῶν πόλεων καὶ τὰ θαύματα τῶν ταξιδιῶν.

Ἡ φράση αὕτη, βρίσκεται στὴν κατακλείδα τῆς ἀφήγησης τῶν περιπλανήσεων τοῦ παλαιοῦ γεωγράφου καὶ περιηγητῆ τοῦ 14ου αἰώνα, Ἰμπν Μπαττούτα. Ὁ Abu Abd Allah Muhammad Ibn Abd Allah (1304-1377) γεννήθηκε στὴν Ταγγέρη καὶ στὰ εἰκοσὶ του χρόνια ἔφυγε γιὰ τὸ καθιερωμένο προσκύνημα στὴν Μέκκα· γιὰ τριανταπέντε χρόνια διέσχισε διάφορες χῶρες καὶ ἡπείρους —ἀπὸ τὴν Ἀφρική ἕως τὴν Κίνα.

Τὸ ὁδοιπορικὸ του ἀποτελεῖ σπάνια μαρτυρία μιᾶς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποία ἡ γραφίδα διέσωζε μὲ τὸν πληρέστερο τρόπο τὴν εἰκόνα τοῦ σύμπαντος, καὶ εἶναι γραμμένο ἀπὸ κάποιον ποὺ κατέχει νὰ μιλεῖ μὲ γνώση καὶ μὲ τρόπο: κατὰ πῶς θέλει ἡ παράδοση ὁ προσκυνητὴς, ἐπιστρέφοντας στὸ ἀρχικὸ σημεῖο ἐκκίνησής του, τὴν πατρίδα του τὸ Μαρόκο, ἀνιστόρησε τὶς περιπέτειές του αὐτὲς σὲ ἕναν γραμματικὸ τοῦ σουλτάνου, κι' ἐκεῖνος τὶς κατέγραψε, τὸ ἔτος 1355· ἀνασύροντας μέσα ἀπὸ τὴν πολυδαίδαλη μνήμη του κομμάτια τῶν μακρόχρονων ἐμπειριῶν του χρωμάτισε καὶ προσδιόρισε τὸ ὕψος τοῦ κειμένου: ἡ πρώτη ὕλη τοῦ ἀναγνώσματος ποὺ ὁ σημερινὸς φιλοπερίεργος ἀντικρύζει στοιχειοθετημένο σὲ κεφάλαια καὶ σελίδες εἶναι ὁ προφορικὸς λόγος· τὸ παραμῦθι.

Σπάραγμα καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο μιᾶς ἐποχῆς ἀρχαίας τὸ ἔργο τοῦ Μπαττούτα δὲν ἀπομνημονεύει ἀπλὰ αὐτὸν τὸν ἄγνωστο, μυστηριώδη κόσμο, ἀλλὰ μετέχει σ' αὐτόν,

είναι σάρκα ἀπ' τὴν σάρκα του. Ὁ ταξιδιώτης, ταυτισμένος μὲ τὸ ἀντικείμενό του, παραδομένος στὰ ὁράματά του εἶναι γι' αὐτὸ τὸ λόγο πολὺ πιὸ «μοναχικός» καὶ «ἐλεύθερος» ἀπὸ τὸν μεταγενέστερο εὐρωπαϊὸ ὁμότεχνό του: ἐκείνου ὁ στόχος ὡς καὶ τὶς ἀρχές τοῦ 19ου αἰ. εἶναι ἡ τεκμηρίωση· ἡ περιγραφή τῶν τόπων συχνὰ ὑπακούει σὲ κάποιο σχέδιο κυβερνητικὸ ἢ τὶς ἐπιδιώξεις μιᾶς κυρίαρχης ομάδας. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν μαροκινὸ περιπατητὴ, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει καὶ τὸ πρόβλημα, ὁ δυτικὸς προρομαντικὸς θηρεύει τὴν ἀντικειμενικὴν ἀλήθεια καὶ στὸ ὄνομά της πλέκει ἀκόμα καὶ τὴν μυθοπλασία του.

Τὸ περιηγητικὸ αὐτὸ κείμενο ἡ Εὐρώπη τὸ «ἀνακάλυψε» καὶ τὸ πρωτοδιάβασε τὸν περασμένον αἰῶνα, ὅταν ἀκριβῶς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοὺς πολιτισμούς τους, βρισκόταν στὸ ἀπόγειό του. Μέσα ἀπὸ τὶς μεταφράσεις τοῦ Samuel Lee (Λονδίνο 1849) καὶ τοῦ Defremery (Παρίσι 1851), τὸ ἀγγλικὸ καὶ τὸ γαλλικὸ κοινὸ ἀντίστοιχα, γνώρισε τὸ ἔργο ποὺ στὴν Ἑλλάδα ἐκδόθηκε πρόσφατα στὴν γλῶσσα μας ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις Στοιχαστής.

Ὁ σημερινὸς μελετητὴς ἢ ἀπλὰ ὁ ἐνδιαφερόμενος λοιπὸν ποὺ πιάνει στὰ χέρια του τὴν ἑλληνικὴ μετάφραση, ἔχει μπροστά του ἓνα ἀνάγνωσμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπέχει ὄχι μόνον ἑξὶ αἰῶνες χρονικά, ἀλλὰ κι ἄλλο τόσο πολιτισμικά. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἤχοῦν μυθικὰ ἀκόμη καὶ τὰ ἱστορικὰ πράγματα. Τὸ ζήτημα ὅμως γιὰ μᾶς δὲν εἶναι νὰ κριθεῖ ὁ βαθμὸς ἀξιολογίας του — πού ἄλλωστε ἀμφισβητήθηκε ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς συγκαταρκτοὺς του — ἀλλὰ νὰ μᾶς δοθοῦν ἀπὸ τοὺς συντελεστὲς τῆς ἐκδοσης τὰ ὑλικά ἐκεῖνα ποὺ θὰ μᾶς προετοιμάσουν γιὰ τὴν κατανόησή καὶ τὴν ἀπόλαυσή του. Λογικά, θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς φέροι κοντὰ μας τὰ ἤδη γνωστά: ὀρισμένους ὅρους ἢ στοιχεῖα τοῦ παρελθόντος ποὺ τυχαίνει νὰ ταυτίζονται μὲ γνώσεις γεωγραφικὲς ἢ ἱστορικὲς δικές μας — ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ξεκινούσαμε. Ἡ ἐκδοσις ὅμως αὕτη κατὰ τρόπο περίεργο μεταμόρφωσε τὰ γνωστά σὲ ἄγνωστα, ἐνῶ παράλληλα, χρησιμοποιώντας παραπομπές, ὑπομνηματισμούς καὶ βιβλιογραφίες μᾶς ἔκανε οἰκεῖα καὶ τὰ πλέον περιθωριακὰ τοπωνύμια — πιθανὸν γιὰ αὐτὰ ἐπέλεξε ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἀγγλικῆς ἐκδοσης στὴν ὁποία στηρίχθηκε ἡ κατὰ τὰ λοιπὰ καλοῦ ἐπιπέδου ἑλληνικὴ μετάφραση.

Λεῖπει ὁλοκληρωτικὰ μιὰ προσαρμογὴ στὰ «καθ' ἡμᾶς». Μοιάζουν νὰ ἀγνοοῦνται λέξεις καὶ ὅροι ποὺ ἔχουν ἐδῶ καὶ χρόνια ἢ αἰῶνες εἰσαχθεῖ στὴν γλῶσσα μας καὶ δὲν περιέχονται μόνον σὲ εἰδικὰ λεξικογραφικὰ ἐγχειρίδια. Δίνονται παρακάτω ὀρισμένα χτυπητὰ παραδείγματα:

- σ. 4: «τὸ πορτουλὰν τῆς Μεσογείου...» (ὁ πορτολάνος ὁ χάρτης-ὁδηγὸς τῶν ναυτικῶν).
 σ. 10 ἀλλὰ καὶ σσ. 24, 25, 45, 46, 50, 67, 73, 90, 165: Ὁ Μπαττούτα «διορίστηκε καντί (δικαστής) ...προερχόταν ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ὁποίας εἶχαν διοριστεῖ καντί» (ὁ καδῆς - οἱ καδῆδες).
 σ. 29, 30, 69, 70, 72, 78, 83, 110: «τα μαντράσας τοῦ Καῖρου (τζαμία, σχολές)» ἀλλὰ καὶ «ἡ μαντράσα» γενικῇ «τῆς μαντράσας» (δηλαδὴ ὁ μεντρεσές).
 σ. 184: «...Μαουλανὰ ὁ ἀφέντης μας...» καὶ σσ. 184, 112, 155, 274 (προφανῶς ὁ Μελβανά, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ οἱ Μεβλεβῆδες).
 σ. 199: «...ἓνα χωριὸ χιντοῦ χωρικῶν...» καὶ σ. 201 «μιὰ φυλὴ χιντοῦ» (Ἰνδουισμός, Ἰνδουιστές).
 σ. 53, 60: «οἱ Μπαντάουν αὐτῆς τῆς περιοχῆς» (οἱ βεδουῖνοι).
 σ. 91: «οἱ Μπερμπέραχ οἱ ὁποῖοι εἶναι νέγροι...» (πιθανότατα οἱ Βερβέροι τῆς βόρειας Σαχάρας ἢ, ἔστω οἱ Βερβερίνοι, οἱ κάτοικοι τῆς Νουβίας).

Σε άλλα πάλι σημεία θεωρήθηκε ότι πρέπει να δοθεί εξονυχιστή επεξηγήση για πράγματα πασίγνωστα στη γλώσσα μας, όπως π.χ. το «χάνι», στή σ. 33 που μεταγράφεται κατευθείαν από τα λατινικά «κχάν» (!) και δεν συνδέεται διόλου με τη λέξη «χάνι» (τῆς Γραβιάς ἢ ὁποιοῦ ἄλλο τελοσπάντων). Πληροφορούμαστε λοιπόν ότι *κάθε ΚΧΑΝ ἔχει ἓναν νερόμυλο* καὶ μᾶς παραπέμπουν σὲ κριτικό ὑπόμνημα (!), στὸ κάτω μέρος τῆς σελίδας, γιὰ νὰ μάθουμε τί ἐπιτέλους εἶναι αὐτὸ τὸ ΚΧΑΝ.

Ἀλλὰ τὰ σφάλματα πλήττουν καὶ τὸν χώρο τῶν τοπωνυμίων· ἐδῶ θὰ χρειάζοταν πράγματι μεγαλύτερη εὐαισθησία, μιὰ καὶ τὸ βιβλίο κοντὰ στὰ ἄλλα περιέχει κυρίως γεωγραφικὰ στοιχεῖα. Κάποιες διασταυρώσεις θὰ ἀπαιτοῦνταν γιὰ τὴν ἐλληνικὴ ἔκδοση μιὰ πού οἱ τόποι αὐτοὶ κατοικήθηκαν ἀπὸ πληθυσμοὺς χριστιανικοὺς· σὲ μερικοὺς μιλήθηκε καὶ ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα, ὅχι μόνον στὸ μακρυνὸ παρελθόν ἀλλὰ ὡς τὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας. Ὅρισμένα τοπωνύμια θ' ἄξιζαν λίγο ψάξιμο σὲ κάποιο λεξικό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ στῇ ἡ ἀπόφωσις ἱστορικοί.

Ἐναν μικρὸ κατάλογο παραθέτουμε:

- σ. 40: «τὸ Χαλάμπ (Ἀλέππο)» καὶ σ. 165, 289 «Ἀλέππο» (εἶναι τὸ Χαλέπι).
- σ. 109: «Σαμπάρτα (Ἰσπάρτα)» (ἡ Σπάρτη τῆς Πισιδίας).
- σ. 111: «Κουνίγια, Κόνια» (τὸ Ἰκόνιο).
- σ. 113: «Ναγκντά (Χινιγκντά)» (ἡ Νίγηρ τῆς Καππαδοκίας).
- σ. 113: «Ἀμασίγια» (ἡ Ἀμάσεια τοῦ Πόντου).
- σ. 120: «ἡ Κασταμουνίγια» (ἡ Κασταμονή, στὸν Πόντο).
- σ. 289: «ἡ Χεμπρόν» (ἡ Χεβρών, στὴν Ἱερουσαλήμ).
- σ. 325: «ἡ Φάς» (ἡ Φέζ, στὸ Μαρόκο).

Ἀκόμα, ὑπάρχουν τοπωνύμια πού ἀπαντοῦν σὲ διάφορα σημεία τοῦ βιβλίου μὲ ἄλλη, κάθε φορά, ὀνομασία· θὰ βοηθίονταν πολὺ ὁ ἀναγνώστης ἂν μετὰ τὴν παράθεση τῶν ἑτεροκλήτων, κατὰ κάποιο τρόπο, ὀνομασιῶν, τοῦ δινόταν καὶ ὁ σύγχρονος, κοινό-χρηστος, τύπος τους π.χ. σ. 208, 245, 286 *Καουλάμ*, *Κιλόν* ἀλλὰ καὶ σ. 232 *Σαιλάν* (*Κεουλάνη*)· ἄλλο παράδειγμα: ἡ *Κίνα* καὶ ἡ *Βόρεια Κίνα*, (ἡ πιὸ καλὰ *Κατάν*, ὅπως μεταφράστηκε ἀπὸ τὸν Ζήσιμο Λορενζάτο): σ. 180 *Καθέυ*, σ. 211 *Κίνα*, σ. 257 *στὴν Κίνα καὶ στὴν Καθέυ* (*Β. Κίνα*), 267 *Καθέυ* (*Β. Κίνα*) καί, τέλος, 279 *στὴν χώρα τῆς Κιτά* (*Καθέυ*).

Ἀναμφισβήτητα ὁ συγγραφέας «εὐθύνεται»: δὲν νοιάστηκε νὰ τὰ ξεμπερδέψει γιὰ χάρι τοῦ ἐλληνικοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ ἀγνοώντας ὅτι θὰ τὸν ἀνακάλυπτε μιὰ δεκαετία πρὶν τὸ τέλος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα· ἐκεῖνοι ὅμως πού ἀποφάσισαν νὰ φέρουν στὸ φῶς τὸ ἀπαιτητικὸ αὐτὸ κείμενο καὶ ἀναφέρουν στὴν εἰσαγωγὴ ὅτι ὁ Μπατούτα δὲν δίνει μὲ ἀκρίβεια ὀνόματα τοποθεσιῶν, ἀκριβῶς καὶ ἐπειδὴ προτίθενται νὰ κινηθοῦν πάνω ἀπὸ τὸ μέσο ὅρο τῶν ἐλληνικῶν ἐκδόσεων, γνωρίζουν ὅτι αὐτὸ δὲν ἀκυρώνει τὴν ἀνάγκη μιᾶς σωστᾶ σχολιασμένης ἐκδόσεως· πόσο μᾶλλον πού τὸ ὁδοιπορικὸ ἐντάσσεται σὲ μιὰ ἐκδοτικὴ προοπτικὴ, ἀποτελεῖ ἓναν κρίκο σὲ μιὰ ἐνδιαφέρουσα σειρά (*Ταξίδια/ἀνακαλύψεις*).

Ἀφοῦ δὲν εἴμαστε σὲ θέση γιὰ νὰ τυπώνουμε Μπατούττα; Χάθηκαν ἄλλα πιὸ ἀνώδυνα ταξιδιωτικά; Ἄν εἶναι ἔτσι τότε τί μᾶς χρειάζεται ἓνας ἄραβας ταξιδευτῆς τοῦ 14ου αἰῶνα; γιὰ περαιτέρω συσκότιση; (μήπως βασιζόμαστε στὴν ἀρχὴ ὅσο πιὸ ἀκατάληπτο τόσο πιὸ σαγηνευτικό;) Στὴν περίπτωσιν πού ἡ συνεδιηγοποίησις τῶν δυσκολιῶν εἶχε ἀποτρέψει τοὺς συντελεστὲς ἀπὸ μιὰ τυχάρπαστη πρακτικὴ —κατὰ τὰ

πατροπαράδοτα έκδοτικά ξθιμα καὶ ἤθη— τότε θὰ εἶχαν ἴσως ἀποταθεῖ σὲ κάποιους (πιὸ) εἰδικούς· μὲ μόνη βλαβερὴ συνέπεια μιὰ ἀνοδικὴ τάση τοῦ μεταφραστικοῦ κόστους. Ποιὸς ἄραγε νὰ εἶναι ὁ ρόλος τοῦ ἐπιμελητῆ σὲ έκδοτικὰ ἀτοπήματα ὅπως αὐτό;

Ὅλοι οἱ μεταφραστές δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ κυριέψουν ὅλα τὰ κείμενα ὧν τῶν αἰώνων· ὅλα τὰ κείμενα δὲν εἶναι ἴδια· ἂν δεχτοῦμε ὅτι ὁ μεταφραστὴς δὲν εἶναι ἀναγκασμένος νὰ διαθέτει τὴν ἐπάρκεια ἐνὸς H.A.R. Gibb ποὺ φρόντισε τὴν ἀγγλικὴ έκδοση τότε ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι ὁ ἑλληνας ἐπιμελητὴς θὰ εἶχε ἐδῶ πράγματι νὰ διαδραματίσει ἕναν ρόλο: αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ παρέμβαση δὲν ἔγινε.

Τὸ εἰκαστικὸ ὕλικὸ ποὺ κοσμεῖ τὴν έκδοση ἐνισχύει τὴν μυθολογικὴ διάσταση τῆς διήγησης. Τὸ ἐξώφυλλο ἐξάισιο σὲ χρῶμα καὶ ποιότητα· ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπιμέρους μικρὰ σκαριφήματα, ἕνας καλὸς χάρτης πάνω στὸν ὁποῖον θὰ παρακολουθοῦσαμε ὅλην τὴν πορεία, θὰ ἦταν χρήσιμος· ἀκόμα, ἕνα εὐρετήριο, ἢ μιὰ ἀναγραφή τῶν κυριότερων σταθμῶν τοῦ ὁδοιπορικοῦ στὰ περιεχόμενα τῶν κεφαλαίων (ποὺ ἀπλῶς ἀριθμοῦνται ἀπὸ τὸ ἕνα ὡς τὸ δεκατέσσερα) θὰ ἦσαν ἐπιθυμητά· ὅλα αὐτὰ βέβαια περιέχονται στὴν τρίτομη ἀγγλικὴ έκδοση (Καίμπριτζ 1958). Ἄν ὑπῆρχαν δὲν θὰ μετρίαζαν τὸ στοιχεῖο τοῦ «ἐξωτισμοῦ» τὸ ὁποῖο ὑπερτονίζει ἡ ἐλληνικὴ έκδοση, ἐνῶ θὰ μᾶς βοηθοῦσαν νὰ ἀποκομίσουμε καὶ μιὰ γεωγραφικὴ αἴσθηση συνόλου κλείνοντας τὸ ἀντίτυπὸ μας ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μαγεία ποὺ ὅμως ἐκείνη εἶναι καὶ ἡ μόνη ποὺ δὲν χρειάζεται ἐπαγγελματίες διαμεσολαβητές.

ΙΩΑΝΝΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Arlette Farge, *Le goût des archives*, Παρίσι, Seuil (La Librairie du XXe siècle), 1989, 160 σ.

Ἡ Arlette Farge μελετᾶ τὰ ἀρχεῖα τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας τοῦ Παρισιοῦ τοῦ 18ου αἰῶνα. Οἱ δημοσιεύσεις τῆς ἀναφέρονται στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἰδιαίτερα στὶς νοοτροπίες, στὴν εἰκόνα τῆς γυναίκας, στὴν μορφὴ τῆς οἰκογένειας¹. Στὸ βιβλίο τῆς *Le goût des archives* μεταφέρει τὴν αἴσθηση τῆς επαφῆς τῆς με τὰ ἀρχεῖα αὐτά, τὴν οὐσία καὶ τὴ «γεύση» τους².

Γράφει σὲ δύο ἐπίπεδα, καθὼς, παράλληλα με τὶς θεωρητικὲς καὶ μεθοδολογικὲς σκέψεις, δίνει σὲ ημερολογιακὴ σχεδὸν μορφὴ τὸν ἀτομικὸ τῆς χρόνο: τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ τῶν ἀρχείων, τὸ δέος τοῦ νέου ερευνητῆ, τὴν ἐξοικείωσή του με τὸ ὑλικό. Εἶναι ἡ δική της πραγματικότητά σήμερα ἀντιμέτωπη με ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν πεθάνει. Ἡ ἱστορία γίνεται πρῶτα-πρῶτα συνάντηση με τὸν θάνατο καὶ ἡ επαφὴ με τὰ ἀρχεῖα βιώνεται μέσα στὴ μοναξιά.

